

Lluís Carbó i Xirgo, "Sacot", Cassà de la Selva

1. I el rec - tor de Ce - ret una se n'ha pen - sa - da, d'a - nar a l'Em - por -
2. Quan n'és pel ca - mí, u - na n'ha en - tra - da. Trac - ta - ren de
5 3. "Que n'i - rem a so - par al hos - tal de la ca - bra." Diu a l'hos - ta -
dà i a llo - gar cri - a - da. Ai, i a llo - gar cri - a - da.
preu i en que - dà llo - ga - da. Ai, i en que - dà llo - ga - da.
ler: "Què tens per so - par - ne? Ai, què tens per so - par - ne?"

L'hostaler en respon: -Ous i cansalada
i també en tenim alguna arengada.
Quan hagueren sopat, al llit se n'anaren
i amb el pobre ruc ningú no hi pensava.
I a la mitja nit, el rector hi baixava,
i amb una mà al llum i a l'altra la g(r)ana.
El ruc, que el sentí, se'n posà a bramar-ne,
n'és borni d'un ull i coix d'una cama;
saltant i ballant, se n'ha romput l'altra.
-Ai, Sant Joan de l'Erm, vós que en feu miracles,
si en cureu el ruc vos faré un retaule
d'una post de pi i una altra de saula.
L'escolà en respon: -Quin rector tan ase,
per un cony de ruc vol fer fer un retaule.
-Calla tu, escolà, calla tu, xerraire.
Que el ruc no n'és meu, que n'és del meu pare,
que el vàrem comprar del dret de la mare,
que el dret n'és pagat pro el ruc no encara.
Que de ruc com aquest al món no n'hi ha gaires,
que per portar nuvis, el millor d'Espanya.